

CHUYỆN GẦN CHUYỆN XA:

BÔI BẨN KIỆT TÁC

- Tôi vừa gặp cô Tấm trong siêu thị bách hóa.
- Bốc phét. Cô ấy là hoàng hậu vào đó làm gì?
- Cô ấy đi mua quần áo, hinh như vừa đi giải phẫu thẩm mỹ về.
- Ai chẳng biết cô Tấm đẹp như tiên, việc gì phải bom ngực, độn mông.
- Cái đẹp bây giờ khác với ngày xưa rồi. Không kịp thời làm mới mình ấy à, hoàng tử sẽ bỏ rơi, ra phố "vẫy" ngay.
- Đã bao đời nay cô Tấm là hiện thân của phụ nữ Việt gắn liền với sự hiền lành, nhẫn nhịn, chịu thương, chịu khó, đặc biệt hết sức xinh đẹp, chỉ có thằng điên mới không nguội mộ cô ấy thôi!
- Nhưng cô Tấm cũng tàn nhẫn quá, học sinh dễ bắt chuốc hành vi bạo lực của cô ấy. Gần đây, các nhà soạn sách giáo khoa đã làm mới câu chuyện cổ tích

về cô Tấm bằng cách cắt bỏ đoạn làm mắm con Cám gửi cho mụ dì ghê ăn, chỉ giữ lại đoạn dội nước sôi lên người con Cám thôi!

- Ối giời! bác nghĩ hành động dội nước sôi lên đứa em cùng cha khác mẹ là nhân ái u? Sao không cắt béng cả đoạn đó đi, thay vào đó là chi tiết cô Tấm tha thứ rồi mời cả hai mẹ con mụ dì ghê đi ăn hải sản, nhường chồng cho con Cám vài buba, còn mình thì lên chùa làm thơ cho nó lâng mạn.

- Thế thì còn gì tính độc đáo của câu chuyện nữa.

- Chuyện cổ tích có từ ngàn đời nay rồi. Con người nhìn vào cái kết để tự răn mình không làm điều ác. Tôi dám cá với bác là những kẻ như Lê Văn Luyện, Nguyễn Đức Nghĩa không bao giờ đọc chuyện cổ tích. Ai đã từng thăm đầm

tâm hồn với Tấm Cám, Thạch Sanh, Cây tre trampus, Cây khế chắc chắn không đủ can đảm làm điều bạc ác đâu. Đây là những kiệt tác đã được tác giả dân gian got dưa, hoàn thiện qua bao đời, chờ có tùy tiện chỉnh sửa. Nếu không thích thì bỏ chúng ra khỏi sách giáo khoa, để người dân tự định đoạt số phận câu chuyện. Chớ có dại mà tỏ ra khôn ngoan hơn tổ tiên.

- Nhưng câu chuyện chỉnh sửa đã chính thức được in trong sách giáo khoa rồi, làm thế nào bây giờ?

- Thu hồi và hủy bỏ ngay. Còn những kẻ làm hỏng di sản của ông cha để lại thì làm mắm ném cho qua ăn, có thể mới rắn đe được những thành phần thích phá hoại.

CÂN